

rigtigt at give alle Banker Stempelbegunstigelse. Det er jo ikke for Bankernes Skyld, dette gøres, men for deres Kunders Skyld. Meningen med at give Stempelfrihed for Indskud paa Kontrabøger saavel til Banker som til Sparekasser, er jo, at de, der sætter deres Penge ind, ikke paa Grund af Stempelberegning skal lide nogen Afkortning i den Indtægt, som tilfalder dem. Og Forskellen mellem Bankers og Sparekassers Virksomhed skal ikke søges i, om de modtager Penge som Indskud eller i det hele modtager Penge. Det er mærkeligt, at medens alle synes at være klar over, at Bankerne er til for at laane Penge ud, er der forbausende mange, som ikke har Øje for Konsekvensen deraf: at de da ogsaa skal have Penge til dette Udlaan, og at disse Penge skal tilflyde dem gennem deres Klientel. Forskellen mellem, hvad der er Bank, og hvad der er Sparekasse, skal ikke søges i, om de modtager Indskud, thi det maa ethvert Pengeinstitut gøre for at være et Pengeinstitut, men Forskellen skal søges i, hvorledes Midlerne anbringes. Paa dette Omraade er det, man skal sætte Skel, og paa dette Omraade er det, de to foreliggende Lovforslag søger at sætte Skel, idet de anviser et naturligt Anbringelsesomraade for Sparekassernes Penge. Det, der sker gennem Sparekasselovforslaget, er ikke, som det ærede Medlem siger, at omgive Sparekasserne med snærende Baand, men at give dem et fast organiseret Selvstyre, et Selvstyre, som netop gennem det forelagte Lovforslag er i meget høj Grad understreget. Og at det organiseres paa en fast og betryggende Maade, kan jeg dog ikke tænke mig, det ærede Medlem kan rejse nogen berettiget Indvending imod. Naar man begrænser Sparekassernes Udlaansformer, er det ikke for at gøre Sparekasserne Fortræd, men netop for at gøre dem godt, og hvis det ærede Medlem ønsker, at Sparekasserne skal være Genstand for en stigende Anseelse i Befolkningen, hvis det ærede Medlem ønsker, at Befolkningen skal faa Øjet op for, at det er solide at anbringe Penge i en Sparekasse end i en Bank, maa jeg sige, at det ærede Medlem modarbejder af al sin Kraft en Fremtrængning af denne Anskuelse. For at Folk skal kunne forstaa, at en Sparekasse er bedre at anbringe Penge i end en Bank, maa det være aldeles uomtvisteligt, at Sparekasserne anbringer deres Penge i første Klasses Værdier, og saa er det aldeles nødvendigt, at Sparekasserne forlader den Tilbøjelighed, de

nå i en Menneskealder har vist til at udvide deres Forretningsomraade til den rene Bankvirksomhed, til blandt deres Indskud at optage rene Foliopenge, saaledes som det i meget fremtrædende Grad er Tilfældet her i København, hvor Sparekasserne i stort Omfang betjener de aller-egentligste Forretningsøjemed, og saaledes som det er Tilfældet overalt i Provinserne, hvor Sparekasserne tenderer henimod at bevilge Kassekreditter, diskontere Veksler, overhovedet at trænge ind paa det egentlige Bankomraade. Dette er ikke forsvarligt, og det ærede Medlem bør bidrage til at oplyse baade Sparekasserne og Befolkningen om, at hvis man skal være sikker paa, at Sparekasserne skal være solide, maa de indskrænke sig til at anbringe deres Penge paa sparekassemæssig Maade, thi gaar det galt med et Engagement i en Sparekasse, er Følgen deraf væsentlig større for Sparerne, end naar det sker i en Bank. Det ærede Medlem maa indrømme mig, at naar en Sparekasse kun har en ringe eller ingen Garantikapital og Reservefonden kun udgør ganske faa Procent af den samlede Balance, kan der overhovedet ikke ske noget galt, uden at det gaar ud over Sparerne, hvilket dog ikke er Tilfældet med Bankerne, hvis Aktiekapital og betydeligere Reservefond dog først og fremmest tjener til Støtte for Sparernes Interesse.

Der er ingen, som i højere Grad end jeg ønsker at udbrede den Opfattelse hos Befolkningen, at man skal anbringe Sparemidler i Sparekasser. Men Forudsætningen derfor er virkelig, at Sparekasserne og deres Venner selv arbejder hen imod det Maal, og det kan de kun gøre ved at gennemføre en sparekassemæssig Anbringelse af deres Midler. Saa langt fra at støtte denne Bestræbelse modarbejder Sparekassernes saakaldte Venner denne Tendens ved, hver Gang der er Tale om at indføre bedre og solidere Former for Sparekassernes Udlaansvirksomhed, at raabe op om, at Bankerne bliver begunstiget paa Sparekassernes Bekostning. I det Forslag til Sparekasselov, som jeg har fremsat i Landstinget, havde jeg foreslaaet, at mindst 10 pCt. af Sparekassens Midler — og der var endda kun nævnt de større Sparekasser — skulde henligge i solide og let realisable Værdipapirer. Hvorledes mødte Sparekassernes Venner dette Forslag, som vilde have været i høj Grad egnet til at styrke Tilliden til Sparekasserne? De mødte det med at reducere de 10 pCt. til 5 pCt. og med at indføre en Bestemmelse om, at Sparekas-